

przeprowadzonych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, dzięki korzystnemu wyważeniu aktywów obciążonych wysokim stopniem ryzyka (włącznie z kredytami hipotecznymi) i powinny być w stanie oprzeć się podwyższonemu poziomowi niedoborów] a pasywną akceptacją argumentu władz niderlandzkich, w myśl którego niderlandzki sektor bankowy jest słaby i wykorzystanie niderlandzkiego DGS (systemu gwarantowania depozytów) pogorszy sytuację sektora, czy też fakt, że zaskarżona decyzja zawiera warunki stanowiące kolejną oczywistą wskazówkę, iż wszczęcie formalnej procedury dochodzenia było niezbędne.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa skarżącego, jako że:

- brak jest dowodów na to, że odwołanie strony skarżącej dotyczące środków pomocy państwa było przedmiotem jakiegokolwiek badania, czy analizy. Nie było to bowiem przywołane w zaskarżonej decyzji;
- strona skarżąca nie została poinformowana w żaden sposób o zaskarżonej decyzji.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jako że:

- stosowanie przepisów regulujących pomoc państwa nie może naruszać innych praw UE, takich jak prawo własności. W niniejszej sprawie Komisja nie mogła polegać na wyłączeniu inwestycji bez choćby poddania analizie, czy akt ten był wykonywany zgodnie z prawem. Wyłączenie jest per se naruszeniem prawa własności i Komisja nie mogła być zignorować tych okoliczności w dokonywanej przez siebie ocenie;
- Komisja powinna była zweryfikować warunki takiego wyłączenia, tak aby móc zdecydować, czy był to aspekt, na którym mogła oprzeć dokonywaną ocenę pomocy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1.)

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2013 r. — CSF przeciwko Komisji

(Sprawa T-337/13)

(2013/C 233/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CSF Srl (Grumolo delle Abbadesse, Włochy) (przedstawiciele: R. Santoro, S. Armellini i R. Bugaro, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji UE nr 2013/173/UE opublikowanej w dniu 10 kwietnia 2013 r. i doręczonej skarżącej w dniu 16 kwietnia 2013 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie środka podjętego przez Danię zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego zakaz użycia określonego typu wielozadaniowych maszyn do robót ziemnych. Decyzja ta uznaje za uzasadniony zakaz wprowadzony przez władze duńskie (Dz.U. L 101, s. 29).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 i art. 11 cytowanej powyżej dyrektywy 2006/42/WE oraz pkt 1.1.2 i 3.4.4 załącznika I do tej dyrektywy.

- Podniesione zostało w tym względzie, że zaskarżona decyzja pozostaje w sprzeczności z cytowanymi przepisami, gdyż nie uwzględniła, iż w rzeczywistości maszyny Multione S630 oferowane przez skarżącą obowiązkowo posiadają zabezpieczenie w postaci konstrukcji zabezpieczających przed spadającymi przedmiotami (FOPS) we wszystkich przypadkach, w których są wykorzystywane do celów, które narażają operatora maszyny na ryzyko związane ze spadającymi przedmiotami.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu zasady równego traktowania.

- Podniesione zostało w tym względzie, że środek wprowadzony przez duńskie władze, który zaskarżona decyzja uznała za uzasadniony, ustanowił środki ograniczające przepływ wyłącznie w odniesieniu do wielozadaniowej maszyny typu Multione S630, podczas gdy w Danii jest sprzedawanych bez obowiązku posiadania konstrukcji zabezpieczających przed spadającymi przedmiotami (FOPS) wiele innych wielozadaniowych maszyn tego samego rodzaju i wykorzystywanych do takich samych celów jak maszyna Multione S630.